

BAT NHA: HET ONVERWOESTBARE ZAAD VAN ONTWAKEN

Originele Engelse versie: [Bat Nha: The Indestructible Seed of Awakening | Plum Village](#)

Fragrant Source Inner Monastery
De laatste dagen van 2009

Aan mijn kinderen in Bat Nha,

Ik weet dat jullie je op dit moment naar verschillende plaatsen moeten verspreiden en niet langer kunnen beoefenen als kloostergemeenschap, maar ik heb er vertrouwen in dat mijn brief jullie zal bereiken.

Op zondag de 20^{ste}, 2009, kwamen de broeders en zusters van de vier Plum Village kloosters samen voor een Dag in Aandacht. De voorbije zes maanden moesten we de Dagen in Aandacht buiten de Dharma Cloud Temple of Upper Hamlet organiseren, aangezien de meditatiehal nog in aanbouw was. Vorige zondag werd de Still Water meditatiehal afgewerkt, zodat de gemeenschap de hal voor het eerst kon gebruiken. De nieuwe hal is erg groot en mooi, veel groter en mooier dan de oude.

De monniken en leken van Upper Hamlet werkten samen aan het ontwerp en het bouwen van deze meditatiehal. Ze werkten als sangha, en hadden gedurende zes maanden de kans om hun broederschap verder te ontwikkelen en uit te bouwen. Wanneer men naar de meditatiehal kijkt, kan iedereen de sangha en zijn broederschap waarnemen. Iedere dakpan, iedere vloertegel, ieder raamkozijn draagt in zich sporen van de lach, de blikken, de handen en zweetdruppels van ieder lid van de gemeenschap. De broeders van de *Foot of the Mountain Temple* en de zusters van New Hamlet en Lower Hamlet kwamen ook af en toe een dag meehelpen. De meditatiehal is prachtig, maar als we naar de meditatiehal kijken en nog niet het broeder- en zusterschap van de sangha kunnen waarnemen, dan zien we niet de ware pracht van de meditatiehal.

Het thema van onze winterretraite dit jaar is 'De kunst van het geluk'. De sangha heeft net de verhandeling rond geluk, de Sakya Muni verhandeling, geleerd, alsook de transmissiegatha van de Lieu Quandharmatraditie. De gemeenschap beoefent de vijfde mantra, 'Dit is een gelukkig moment', zeer ijverig, en erkent de vele gelukkige momenten in het samen leven en beoefenen. De wekelijkse kloosterdagen georganiseerd door de Fragrant Stream Hermitage brengen de sangha ook veel voeding en blijdschap.

Iedereen is het erover eens dat wanneer we de vijfde mantra beoefenen, deze ook meteen effect heeft. We moeten alleen naar het nu terugkeren om te beseffen dat we, ondanks alles, nog steeds meer geluk hebben (dan vele anderen). Dan kunnen we glimlachen en luidop zeggen: "Dit is een gelukkig moment",



<https://www.aandacht.net/>

info@aandacht.net

zodat de mensen rondom ons ook naar het nu kunnen terugkeren en net zoals wij gevoed kunnen worden door geluk.

Mijn kinderen, Thay hoopt dat waar jullie ook zijn, jullie kunnen luisteren naar de dharmalezingen en mee beoefenen volgens de instructies die we tijdens deze winterretraite gegeven hebben. Jullie hebben nood aan voeding door het dharmageluk en door jullie eigen beoefening, zodat jullie je doorheen deze moeilijke periode voor de Bat Nha sangha kunnen slaan. Ik heb erg veel vertrouwen in jullie. Dankzij de moeilijke gebeurtenissen van de laatste jaren zijn jullie snel opgegroeid, en ik ben zeer tevreden met jullie niet-gewelddadige, liefdevolle en harmonieuze levenswijze, van Bat Nha tot de tempel van Phuoc Hué. De geschiedenis is getuige van het zaadje van geloof, begrip en liefde dat jullie, dankzij jullie liefdevolle en harmonieuze gedrag, in het hart van velen hebben geplant – ook van hen die ingehuurd werden om ons te komen verstoren en onderdrukken. Dit is ons grootste succes: groter dan eender welke indrukwekkende stupa of tempel die we bouwen. Op de achttiende december laatstleden zijn broeder Trung Hai, zuster Giac Nghiem en een aantal andere broeders en zusters als vertegenwoordigers van de Bat Nha-sangha naar de Élysées getrokken om een brief te overhandigen aan de Franse president Nicolas Sarkozy, met daarin de vraag om 400 kloosterlingen van de sangha tijdelijk in Frankrijk onderdak te bieden zodat ze als gemeenschap kunnen blijven beoefenen – tot de Vietnamese regering zijn hart opent en de Bat Nha-sangha toestemming geeft om dat in ons thuisland te doen. In feite hebben we onder de huidige wetgeving het recht om eender waar in het land te leven en te beoefenen. Het is onduidelijk waarom we van dit recht geen gebruik mogen maken, aangezien we geen wetten overtreden hebben en alleen maar onze beoefening willen voortzetten – en anderen begeleiden in hun beoefening – binnen de wetten van het land en de boeddhistische traditie. De nationale en internationale publieke opinie, zowel onder boeddhisten als niet-boeddhisten, ondersteunt ons duidelijk. Daarom geloof ik dat mijn kinderen deze moeilijke omstandigheden niet lang zullen moeten doorstaan.

Veel vrienden hebben onze essentiële nood om als sangha te beoefenen begrepen, en waren daarom niet gelukkig toen ze hoorden dat we uit elkaar werden gedreven, zodat ieder zijn eigen weg moet gaan en zijn beoefening alleen moet verderzetten. De boeddhistische traditie in het algemeen, en de traditie van Plum Village in het bijzonder, accepteren deze gedwongen verdrijving niet. Wanneer een monnik zijn gemeenschap verlaat, is zijn spirituele leven dood, net zoals een tijger gedood wordt wanneer hij de berg verlaat. Deze stelling is een oude wijsheid: wanneer je je geloof beoefent zonder gemeenschap, zal je beoefening verwelken en vervagen – net zoals de tijger, wanneer hij zijn koninkrijk in bos en berg verlaat om naar de laagvlakte te trekken, door mensen gedood wordt om zijn pels. Onze traditie is dat we stromen als een rivier. We kunnen niet als waterdruppels bestaan. Als een waterdruppel eenzaam naar de oceaan terugreist, verdampt hij halverwege en bereikt hij nooit de oceaan. Wie van ons kent niet het lied geschreven door zuster Hoa Nghiem, 'We beloven te stromen als de rivier, niet als aparte druppels water'? Net daarom is het uiteendrijven van de sangha de grootst mogelijke last voor spirituele beoefenaars. Spirituele beoefenaars moeten steeds hun toevlucht zoeken in het sanghajuweel. De sangha is een gemeenschap van beoefenaars. Een sangha bouwen brengt allerlei voordelen en blijdschap met zich mee;



een sangha verwoesten brengt onheil en doem. Ik vrees voor hen die de kwalijke intentie hebben om de harmonie van de sangha te vernielen. Het is de grootst mogelijke schennis. Als de president van Frankrijk de sangha in zijn land toelaat, zal hij heel wat voordelen en blijdschap ondervinden, denken jullie niet, mijn kinderen? Zelfs als het verblijf slechts tijdelijk is.

Ieder van ons bezit drie lichamen: het boeddhalichaam, het dharmalichaam, en het sanghalichaam. Het boeddhalichaam binnenin ons is nog onvolwassen en zwak, en moet daarom gevoed worden door onze dagelijkse beoefening. Het is het zaad van wijsheid, mededogen en liefdevolle vriendelijkheid in ons. Het is onze boeddha-natuur. Het dharmalichaam is onze dagelijkse ijverige beoefening, die de kracht heeft om ons boeddhalichaam te voeden en aan te sterken. Het sanghalichaam is de gemeenschap waarin we onze toevlucht nemen, waar we samenleven om te beoefenen. Onze gemeenschap is ons lichaam. Als de gemeenschap uiteengedreven wordt, bestaat het sanghalichaam niet langer. Het sanghalichaam is de omgeving die ons beschermt, voedt en verlicht. We moeten onze toevlucht nemen in het sanghalichaam en begrijpen dat het sanghalichaam ons lichaam is: wat met het sanghalichaam gebeurt, gebeurt ook met ons. Daarom legt een kloosterling de eed af om zijn toevlucht te zoeken in de sangha en de sangha nooit te verlaten, net zoals de tijger nooit de diepe bossen en bergen verlaat. In de wetenschap dat de sangha verliezen een groot ongeluk is, hebben jullie je best gedaan om niet-gewelddadigheid te beoefenen ter bescherming van de sangha, zodat deze niet uit elkaar valt. Mensen met macht in handen moeten dit begrijpen, en als dat nog niet het geval is, moeten we manieren vinden om hen te helpen dit te begrijpen. Niet-gewelddadigheid was de methode die de Boeddha gebruikte toen zijn sangha in Vulture Peak gediscrimineerd en onderdrukt werd door koning Asajatu. De koning probeerde met opzet de sangha te verdelen en de harmonie van de sangha te vernielen. In de jaren erna leed hij aan een mentale aandoening, en uiteindelijk moest hij de Boeddha om heling komen vragen. Dat hebben jullie geleerd uit het boek 'In de voetsporen van de Boeddha'.

Ook Mahatma Gandhi koos voor een niet-gewelddadige aanpak in zijn strijd voor de onafhankelijkheid van India. Hij zei daarover: "Passief verzet, dat wil zeggen, zielskracht, kent geen gelijke. Het is superieur aan de kracht van wapens, niet het wapen van de zwakken." De heilige Gandhi deed deze onvergetelijke uitspraak op 29 april 1933. Hij voegde eraan toe dat een niet-gewelddadige beoefenaar, om succesvol ten dienste van het land te staan, zich vol overtuiging aan de voorschriften moet houden. "De moraliteit respecteren betekent meester worden over onze geest en onze passies. Door dit te doen, kennen we onszelf." De heilige Gandhi deelde ook zijn ervaring en moeilijkheden met de beoefening in concrete termen: "Na al mijn ervaring is mijn indruk dat zij die passief verzet willen bieden in dienst van het land zich moeten houden aan volmaakte kuisheid, moeten leven in armoede, de waarheid moeten volgen en onbevreesdheid moeten cultiveren."

Mahatma Gandhi leefde doorheen zijn hele strijd voor de onafhankelijkheid van India in deze geest. Hij at vegetarisch, sloep op de grond, en betrachtte de kuisheid – exact de levensstijl van een monastieke



beoefenaar. De mensen in zijn beweging hadden een groot vertrouwen in hun pad, en leerden ook dat ascetische en pure leven te leven. De strijdbeweging werd Satyagraha genoemd, wat 'vasthouden aan de waarheid' betekent. Het betekent de geest helder houden, geen methoden gebruiken die tegen de ethiek ingaan, steeds de waarheid respecteren. Tegenstanders mogen dan misleiden, liegen, hun woorden terugnemen en laaghartige methoden hanteren; aan de kant van het passieve verzet moeten moraliteit en waarheid de essentie en basis zijn van alle gedragingen en acties. Niet-gewelddadigheid is niet alleen de uiterlijke vorm, maar ook de essentiële inhoud van het innerlijke ideaal. We moeten mededogen, liefdevolle vriendelijkheid en niet-haat cultiveren, en we moeten de capaciteit hebben om geweld te verdragen zonder terug te vechten – in overeenstemming met 'De vier manieren om met bepaalde situaties om te gaan', die de Boedha de gewijde monniken [bhikshu] en zusters [bhikshuni] adviseerde om tweewekelijks te beoefenen en reciteren:

1. Een bhikshu/bhikshuni die door iemand beledigd wordt, zal deze persoon niet terug beledigen.
2. Een bhikshu/bhikshuni waarop iemand boos is, zal niet terug boos zijn op die persoon.
3. Een bhikshu/bhikshuni die door iemand gekleineerd wordt, zal die persoon niet terug kleineren.
4. Een bhikshu/bhikshuni die door iemand geslagen wordt, zal die persoon niet terug slaan.

Jullie slaagden erin deze vier manieren van omgang met bepaalde situaties toe te passen op de dagen dat jullie door bendes aangevallen werden. Als gevolg daarvan konden jullie zo velen raken, en hen helpen te ontwaken en transformeren. Broeders Phap Hoi, Phap Sy en Phap Tu werden weggesleurd, gesmoord, verstikt en in auto's gegooid alsof ze vuilnisbakken waren. Hun gezichten werden gekneusd, hun nek en schouders bloedden. Broeder Phap Vinh werd geschopt en zijn lichaam van de trap gerold; gelukkig brak hij zijn been niet. Broeder Dong Tinh en de jonge aspirant Binh Minh, nu een novice in de familie van de Roze Lotus, werden geslagen tot ze flauwvielen, maar vochten niet één keer terug. Sommige mensen sneden hun handen aan gebroken glas terwijl ze kloosterbezit vernielden, en de zusters verzorgden hun wonden. Veel van deze beelden werden op video vastgelegd, en raakten veel mensen diep.

Als mensen democratie en mensenrechten willen, dan moeten ze weten hoe ze ervoor moeten strijden, en die strijd kan eeuwenlang doorgaan. Wij zijn monastieke beoefenaars en zijn niet aanwezig in het politieke strijdperk, alleen waar het cultuur en ethiek betreft. Lang geleden weigerde Siddhartha (de jonge prins die later de Boedha werd) het politieke pad en koos in de plaats het spirituele, morele pad te bewandelen. Ook Siddhartha kwam moeilijkheden tegen. Wij beoefenen om een gezonde cultuur te behartigen, een levensweg die de kwaliteiten van moraliteit, liefdevolle vriendelijkheid en mededogen bezit. De beste manier om hiernaar te streven is de beoefening, en het delen van de leer en de oefeningen met anderen. De samenleving zit vandaag vol met kwalen: corruptie, machtsmisbruik, drugsverslaving, geweld,



prostitutie, gebroken families, zelfmoord, roekeloze seksuele activiteiten. Wij beoefenen, en organiseren retraites zodat anderen kunnen beoefenen, om deze maatschappelijke kwalen aan te kaarten, te voorkomen en te zuiveren – en dat is de manier waarop we ons land en onze mensen liefhebben. Wij zijn burgers van een onafhankelijk land, met een grondwet en wetten, en wij hebben het recht om dit werk uit te voeren. Niemand kan ons deze rechten ontnemen.

Tijdens mijn eerste reis terug naar ons land in 2005 zag Thay spandoeken met daarop ‘culturele stad’, ‘cultureel dorp’, ‘cultureel gebied’, enz. Ik was stilletjes blij, denkend dat dit een intelligent en tijdig beleid van de regering was. Na enige navraag leerde ik dat het idee achter het vormen van deze culturele steden en gebieden was om de wijdverspreide maatschappelijke kwalen, zoals drugsverslaving, prostitutie, gokken, geweld en zo meer, aan te pakken. Na een maand in Vietnam werd me verteld dat de regering niet veel succes had met deze culturele steden en gebieden. Het waren slechts woorden, geen waarheden. Hun methoden van controle en bestraffing waren niet voldoende om deze kwalen de das om te doen – niet in het minst omdat ook de mensen die de controles en straffen uitvoeren, zelf verstrikt zijn in maatschappelijke kwalen als corruptie, machtsmisbruik en bedrog. Op dat moment zag ik heel duidelijk dat alleen een echte ethische training en beoefening deze situatie kon verbeteren. Jullie weten reeds dat iedere familie die de Vijf Aandachtsoefeningen kan beoefenen, harmonie en geluk kent. En niemand kan ons dwingen om de Vijf Aandachtsoefeningen te beoefenen als we geen geloof hechten aan de leringen en de oefeningen. Op basis daarvan stelde ik tijdens de monastieke retraite in onze grondtempel Tu Hieu (van 7 tot 12 maart 2005) het model voor van een dorp of stad waarbinnen de tempel de leidende rol speelt wanneer het op ethiek aankomt. De monniken of zusters in de tempel beoefenen standvastig de Aandachtsoefeningen en de bewuste aandacht, organiseren retraites voor volwassenen, tieners en kinderen, wekken vertrouwen in een ethisch spiritueel pad, moedigen mensen aan om de Vijf Aandachtsoefeningen te ontvangen en te beoefenen en naar de tempel te komen om oefeningen te reciteren, de dharma te delen en over de eigen beoefening te reflecteren om de halve maand. Dit is niets nieuws. Het is slechts een modernisering van de oude traditie van de beoefening, en de leiders of begeleiders moeten de juiste reputatie en vaardigheid hebben om de jeugd en anderen, zoals de hoogopgeleiden, zakenmensen en politici, op te leiden. Als we dit willen bereiken, moeten we een nieuwe generatie monniken en zusters beginnen opleiden. Dat was de inhoud van de monastieke retraite in onze grondtempel Tu Hieu, waaraan bijna duizend jonge kloosterlingen deelnamen. Deze leringen werden opgenomen in het boek *Building Brotherhood and Sisterhood (Xây Dựng Tình Huynh Đệ)*. In mijn gedachten was het Bat Nha klooster toen reeds gevormd. Bat Nha zou het rolmodel worden onder zulke opleidingscentra voor nieuwe kloosterlingen.

Aandachtsoefeningen en bewuste aandacht zijn geen dingen die de menselijke vrijheid beperken of verminderen. Ze hebben daarentegen de mogelijkheid om de vrijheid te beschermen. Iemand die in zijn beoefening geen alcohol drinkt en geen drugs gebruikt, geniet een vrijheid die duizend keer groter is dan een ander die dit voorschrift niet navolgt. Wanneer die laatste immers vastzit in beneveling en verslaving,



bezit hij of zij niet langer vrijheid, en heeft hij/zij meer kans om op andere voorschriften inbreuk te plegen door leugens, diefstal, moord, ... om meer geld te verkrijgen om drugs mee te kopen.

Iedereen weet dat wanneer mensen zich niet houden aan de voorschriften, zelfs een familie met 3 of 4 mensen veel problemen ondervindt, en ze voor elkaar eindeloos lijden kunnen veroorzaken. Als de Aandachtsoefeningen en bewuste aandacht grondig gevolgd worden, dan kan zelfs een gemeenschap van 400 mensen samenleven in harmonie, vertrouwen en vreugde. De Bat Nha-sangha heeft dit krachtig bewezen. Anderen beschuldigden ons ervan dat we ons niet hielden aan de voorschriften en met elkaar naar bed gingen, zodat ze een kans hadden om ons te vernietigen. Ze brachten zelfs pornografisch materiaal mee om deze beschuldiging te ondersteunen. Het was een van de laagst mogelijke tactieken. Iedereen weet dat we elkaar niet op deze manier zouden vertrouwen, zouden kunnen samenleven, zulke solidariteit vertonen en elkaar liefhebben als familieleden, indien we de voorschriften en bewuste aandacht niet in acht namen.

In de tijd van de Boeddha beschuldigde een groep niet-boeddhistische beoefenaars de sangha van de Boeddha op gelijkaardige wijze. Toen de monniken in de stad Sravasti waren om om voedsel te bedelen, brachten die mensen het lijk van een zangeres naar het klooster van Jeta, begroeven het, en waarschuwden dan de politie. Ze verspreidden het gerucht dat de monniken in het klooster zich niet aan hun voorschriften hielden. De koning Pasedena en de stadsbewoners waren erg in de war. Veel monniken durfden niet langer op aalmoesronden te gaan. De Boeddha zei tegen de monniken: "Wees niet bevreesd. De waarheid zal zichzelf binnen tien dagen onthullen. Ga de stad in op jullie aalmoesronden alsof er niets gebeurd is."

De toegewijde volgeling Anathapindika had over de situatie gehoord en vroeg onderzoekers om de waarheid uit te zoeken, en uiteindelijk kon de politie de daders arresteren. Ze bekenden dat ze deze daad begaan hadden omdat ze zagen dat de sangha van de Boeddha te bekend was. Veel mensen volgden de sangha, en ze waren bang dat ze hun positie onder het volk zouden verliezen. Koning Pasedena strafte de valse beschuldigers op gepaste wijze op grond van het duidelijke bewijs.

De situatie van Bat Nha is ingewikkelder dan die van het Jeta-klooster, want in het geval van Bat Nha en Phuoc Hué werden de bendes ingehuurd door de regeringsambtenaren, die met hen samenwerkten. Zij waren twee, maar zij waren ook één, in tegenstelling tot koning Pasedena die een diep ontzag voor de Boeddha koesterde. Ook wij hadden hulp van anonieme Anathapindika's die ons de waarheid hielpen onthullen, maar op dit moment hebben we geen koning Pasedena om degenen te bestraffen die hun macht misbruiken en zulke verraderlijke daden begaan. En toch hebben we geluk, want de mensen in ons land en over de hele wereld hebben de kans om de waarheid te zien, en de publieke opinie staat aan onze kant en spreekt zich uit tegen de onethisch handelende personen. De Pasedena van vandaag zijn de nationale en internationale opinies. Deze mensen kunnen hun laaghartig gedrag en acties niet verbergen. Ze huurden gangsters in om zich te verkleden als boeddhisten, om vervolgens spandoeken te plaatsen rond het altaar



van de Boeddha, om te vernielen, aan te vallen en uit te lokken in de hoop dat jullie met geweld zouden reageren zodat ze een reden hadden om jullie te arresteren en vervolgen. Dankzij jullie niet-gewelddadige gedrag hebben deze overheidsmedewerkers volledig gefaald. Wat voor boeddhist zou de kloosterlingen aanvallen en kleineren, schoenen dragen in de hal van de Boeddha, spandoeken hangen voor het standbeeld van de Boeddha, of de monniken aanroepen met “Kameraden, waarom gaan jullie niet naar huis om bij je moeder, vader en vrouw te wonen?” De monniken verlieten hun thuis om zich te laten wijden, hoe kunnen ze vrouwen hebben! Jammerlijk zijn degenen die werden ingehuurd als deel van de bende. Ze werden slechts 200.000 dong per dag betaald en werden door de politie en het Nationaal Front gedirigeerd met borden en fluitsignalen.

Om eerlijk te zijn had ik me nooit kunnen indenken dat ambtenaren van een regering zulk onethisch gedrag konden stellen. Wat voor geld gebruikten ze om bendes in te huren? Is het belastinggeld van de burgers dat gebruikt wordt voor hun salaris en voor zulke onzuivere activiteiten? Waarom vermommen ze zich als boeddhisten om boeddhisten te verdrijven, vermommen ze zich als gewone mensen om tegen de mensen te liegen en hen te onderdrukken? Waar is de revolutionaire ethiek? Waarom is de revolutionaire ethiek tot zulk een alarmerend bankroet vervallen?

In het schrijven tot dusver ziet Thay duidelijk de redenen waarom het beleid rond culturele dorpen en steden onsuccesvol was. Hoe kan een beleid succes hebben wanneer het uitgevoerd wordt door immorele ambtenaren? Als deze ambtenaren corrupt zijn, hun macht misbruiken, en hun familie ook lijdt onder de maatschappelijke kwalen, hoe kunnen ze dan slagen in het begeleiden en opbouwen van culturele dorpen en steden? Als het Ngo Dinh Diem-regime (1963) faalde in zijn beleid ‘Landbouwers verzamelen in gecontroleerde gehuchten’, dan zal de huidige regering ook falen in zijn beleid van culturele dorpen en steden.

Ik vraag me af wie besliste om de term cultuur te gebruiken in plaats van ethiek. Misschien is een ideologie die religie veroordeelt omdat hij gelooft dat religie als de drug heroïne is, niet op zijn gemak met de term ethiek. Waarom hadden we het dan over revolutionaire ethiek bij het begin van de revolutie? Misschien omdat de revolutionaire ethiek corrupt werd gemaakt, zodat de term ethiek niet langer veel betekenis heeft. De term cultuur kan hand in hand gaan met beschaving. Ze heeft niet de betekenis van moraliteit of ethiek. Waarom gebruiken we de term traditionele ethiek niet als standaard? In het verleden konden onze voorouders een gezonde, ethische manier van leven uitbouwen, met bijdrage van de drie spirituele paden – confucianisme, taoïsme en boeddhisme. Gaat het verderbouwen op traditie in tegen de nieuwe ideologie? Het mooiste aan het boeddhisme is de geest van inclusiviteit, die niet vastzit in dogma’s of meningen en geen nood voelt om andere tradities te elimineren. Dat is de betekenis van inclusiviteit, deel van de vier onmetelijke bewustzijnen: liefdevolle vriendelijkheid, mededogen, vreugde en inclusiviteit. Inclusiviteit (Upeksa) betekent niet-discriminatie, allesomvattend. In het verleden hielp boeddhisme harmonie creëren tussen de spirituele tradities, zodat boeddhisme, taoïsme en confucianisme naast elkaar konden bestaan om het land op te bouwen. Tijdens Thays terugkeer in 2005, tijdens een lezing voor het Nationaal Instituut



voor Politieke Studies in Saigon, vroeg iemand uit het publiek: “Wanneer we toevlucht nemen tot de Drie Juwelen (de Boeddha, de dharma en de sangha), hebben we dan het recht om de Partij en de natie lief te hebben?” De vraag was eenvoudig, maar vormt een reflectie van de zorgen en aarzelingen van de mensen die wilden terugkeren naar het spirituele pad dat hun voorouders met veel hard werk ontwikkeld hadden, maar dat nog niet durfden. Thay beantwoordde de vraag met een tweede vraag: als we onze toevlucht nemen en daarbij onze vrijheid verliezen, zodat we niet kunnen liefhebben wat of wie we willen liefhebben, waarom zouden we dan onze toevlucht nemen? Enthousiast applaus weerklonk in het auditorium. Als we onze toevlucht nemen, kunnen we beter en gepaster ons land en de Partij liefhebben. Ons land en onze natie zijn gevormd in de leer van het boeddhisme, en ondervonden veel geluk dankzij de geest van inclusiviteit. Waarom kunnen we niet terugkeren naar onze bron? Waarom zijn mensen bang van de geest van inclusiviteit? Waarom kunnen mensen niet zien dat wanneer we denken langs de lijnen van non-dualiteit, openheid en inclusiviteit, de mensheid zo veel bloed, zweet en tranen zal kunnen bespaard worden?

Ongetwijfeld zullen onze vrienden van de politie deze woorden, die ik aan jullie schrijf, vinden en lezen. Dat is zeer goed, aangezien Thay erop vertrouwt dat iedereen de Boeddha-natuur bezit, wat betekent: het zaad van begrip, mededogen en liefdevolle vriendelijkheid. Deze zaden bewateren is een grote verdienste. Veel van onze vrienden bij de politie zijn door jullie getransformeerd. Wat als deze woorden die ik schrijf hun weg vinden naar de ogen van hen in de Centrale Partij, naar de mensen in het Centraal Comité voor (Politburo) Beleidsvorming in de Partij (Ban Tuyên Giáo), naar de hoge regionen van de regering? Ik denk dat hun wenkbrauwen omhoog zullen gaan; ze zullen zeggen dat dit ongepast gedrag is van degenen die het beleid uitvoeren, en dat één worm in de pot de hele soep verknoeit. Maar de waarheid is dat zij hun mensen de toestemming gaven om deze dingen te doen, en om er vervolgens oneerlijk over te rapporteren en hen mee te sleuren. Ze kunnen de verantwoordelijkheid niet op anderen afschuiven. De geleerden en humanisten in dit land stelden voor dat de regering een open onderzoek liet uitvoeren om de waarheid aan het licht te brengen. De misdaden van de voorbije jaren – de corruptie, het machtsmisbruik, bedrog en verraad – moeten aan het licht gebracht worden en er moet een eerlijke straf zijn, zodat de bewoners van het land opnieuw vertrouwen kunnen krijgen in de regering – en zodat de regering kan blijven regeren.

Tijdens die eerste reis terug naar ons land in 2005, na 39 jaar in het buitenland te hebben gewoond, beoefende ik met mijn hele hart het luisteren naar alle verschillende groepen, en begreep ik de situatie redelijk goed. Ik zei: tijdens dit bezoek heb ik slechts één boodschap, namelijk dat niets meer waardevol is dan broeder- en zusterschap. Het meest inspirerende moment van deze reis vond plaats in onze grondtempel Tu Hieu, op de dag dat alle broeders en zusters van beide kanten – de door de staat toegelaten boeddhistische kerk, en de monastieke sangha (Tăng Đoàn) die niet door de staat erkend wordt – samenkwamen om hun Aandachtsoefeningen te reciteren, na meer dan tien jaar in verdeeldheid geleefd te hebben. Ik herinner me nog goed hoe ik na mijn dharmalezing in de Tu Dam-tempel de aanwezigen informeerde over het nieuws dat beide groepen zouden samenkomen in de tempel om samen de Pratimoksha Aandachtsoefeningen te reciteren, en hoe iedereen hilde van blijdschap. De punten die ik



achteraf aanhaalde bij de regering, rond het scheiden van politiek en religie, kwamen niet oorspronkelijk van mij, maar van de andere eerwaarde monniken in de door de staat erkende boeddhistische kerk. Ik luisterde naar de eerwaarde oudere monniken en erkende hun mening en verlangens. Zij konden zich niet uitspreken, dus ik deed het voor hen, dat was alles. Als ik in moeilijkheden kwam omdat ik mij durfde uitspreken, dan was dat omwille van broederschap. Om diezelfde reden sprak ik mij uit over de situatie in Tibet. We zijn een natie die meermaals geleden heeft onder invasies vanuit het noorden. Hoe kunnen we het maken om ons niet uit te spreken, nu een andere natie hetzelfde lot ondergaat? Ik sprak mij uit voor een natie, om een waarheid te verkondigen, in de wetenschap dat het mij in moeilijkheden kon brengen – maar ik moest mij toch uitspreken. Dat is geweten. Dat is broederschap. Veel van de Eerbare Monniken wilden mijn kinderen in Bat Nha beschermen. Ze probeerden meermaals hun stem te verheffen, stelden zelfs voor om jullie te financieel te ondersteunen zodat jullie het wettelijk recht op beoefening verkregen. Maar omdat de boeddhistische kerk niet de echte macht van een kerk bezat, werden deze voorstellen verworpen door de regeringspolitie en het Comité voor Religieuze Zaken. Ons land bezit nog geen echte vrijheid van religie, de regering controleert de werking van de boeddhistische kerk van nabij, en de boeddhistische kerk is hulpeloos, niet in staat haar kinderen te beschermen. Dit is een waarheid die iedereen duidelijk kan zien. Hoe zou die verborgen kunnen worden?

De politie, de lokale regering en het Comité voor Religieuze Zaken begaan, via hun acties en hun documenten, zaken die een inbreuk vormen op de wetten van het land, de grondwet en de wetgeving rond religie. Daarom is het onze verantwoordelijkheid om de natie, de executieve macht en de wetgevende macht te helpen zien dat deze misdaden ernstige schade berokkenen aan het land en de harten van de mensen.

Toch ben ik niet pessimistisch. Ik vertrouw erop dat de situatie zal veranderen. De reden daarvoor is dat jullie hier aanwezig zijn. De Vietnamese jeugd begint de waarheid te zien en weet waarop ze hopen voor hun moederland. De jonge mensen van Vietnam, of ze nu in ons land studeren of in het buitenland, kunnen inzien dat Vietnam meer democratie nodig heeft, meer burgerrechten en meer mensenrechten. Alleen zo kunnen onze mensen de kans krijgen om bij te dragen aan ons land en het in een opwaarts traject sturen. In deze tijden kan een land zichzelf niet afsluiten van de buitenwereld. Het moet de deuren openen en samenwerken met andere naties. En het moet de internationale wetten gehoorzamen, waaronder ook respect voor de mensenrechten valt. Mijn kinderen van Bat Nha hebben het pad van niet-gewelddadige strijd gekozen, en jullie hebben al jullie geloof hierin geïnvesteerd. Jullie niet-hatende harten, jullie broederlijke harten hebben de mensen diep geraakt. Niet alleen de boeddhisten in binnen- en buitenland steunen jullie, maar ook veel mensen in andere kringen. Jullie zijn niet alleen op dit pad. Het pad mag dan moeilijk zijn, het is ook erg mooi. Ik ben heel blij om te zien dat ik in jullie word voortgezet. Sommigen onder ons zijn nog heel jong, maar onze harten zijn steeds zachtaardig en puur. We stromen als de rivier. We leren al doende, en ook wij zullen voortgezet worden door de generaties die ons volgen. We hebben een pad – een erg helder pad, één dat onze voorouders ontdekt hebben.



Ik heb aandachtig al jullie brieven gelezen. Zuster Don Nghiem zei: “Het Bat Nha van gisteren is regen geworden, die op de grond valt en het zaad van de Bodhi (van Begrip en Liefde) doet ontspruiten.” Zuster Ao Nghiem zei: “Op ons pad heb ik broeders en zusters gevonden met dezelfde aspiraties. Wat er ook met mij mag gebeuren, ik zal mij niet schamen voor mijn voorouders en mijn vrienden op de vijf continenten.”

Op de dag dat de Eerwaarde Monniken in de provincie Lam Dong hun Aandachtsoefeningen kwamen reciteren in de Phuoc Hué tempel, moesten ze allemaal huilen omdat ze zo bewogen werden door jullie moeilijke situatie, en jullie hadden allemaal de kans om samen met hen te huilen. Dat was een prachtig moment. Dat was een dharma-regen. Dat moment gaat de geschiedenis in.

Zuster Don Nghiem maakt deel uit van de Familie van de Witte Lotussen, en is amper achttien jaar oud. De brief die ze mij stuurde had de waarde van een inzichts-gatha, en ze wist het zelf niet eens. Voor haar betekenen Bat Nha de maanden en jaren van blijdschap, omdat ze daar kon leven in haar aspiratie en in broeder- en zusterschap. Bat Nha is ook de stroom van tranen die rolden op de dagen van aanval en verwoesting. Bat Nha is een legende geworden, een sprookje, maar Bat Nha is niet verloren, het is slechts regen geworden. De regen van Bat Nha is op de grond gevallen en heeft het zaad van de Bodhi doen ontspruiten, het zaad van Begrip en Liefde in het hart van zuster Don Nghiem, in jullie harten en de harten van vele jonge mensen. Deze zijn de onverwoestbare, diamanten zaden. Geen vuur kan hen verbranden. Bat Nha zal herboren worden in allerlei nieuwe vormen, omdat het zaad van de Bodhi overal aanwezig is. We moeten Bat Nha kunnen zien in zijn vormloosheid en in zijn veelvuldige vormen. Zuster Don Nghiem kon dat zien, en daardoor is ze niet langer bezorgd en bezwaard. Het Bat Nha van zuster Don Nghiem zal eeuwig duren. Met zulk inzicht zullen mensen als zuster Don Nghiem nooit opgeven of een stap terug zetten. Daarom is Thay nooit pessimistisch. Thay heeft vertrouwen in de jeugd van Vietnam. Thay hoeft jullie niet te adviseren om dit of dat te doen. In jullie eigen situatie en die van jullie land weten jullie zelf wat je moet doen, en zullen jullie met zekerheid jullie aspiraties vervullen. Dat komt omdat de Geest van Begrip en Liefde aanwezig is. Daarom heeft Thay vertrouwen in jullie.

Op 6 december 2009 had ik de kans om – vanuit Plum Village, via het internet – een lezing te geven voor de Religion Summit Conference in Melbourne, Australië. Ik deelde met de aanwezige religieuze leiders de boeddhistische visie op globale spirituele ethiek. Ik sprak er over de nieuwe, herziene Vijf Aandachtsoefeningen als de weg die de mensheid kan bewandelen om uit deze moeilijke situatie weg te komen, onze planeet aarde te redden en vrede en geluk te brengen in de wereld. De herziene Vijf Aandachtsoefeningen zijn de vrucht van de beoefening van de sangha over een spanne van acht maanden. Het is het pad gesticht door de Boeddha. Het is de boeddhistische bijdrage aan de mensheid, erg noodzakelijk in deze tijd van globalisering. We hebben een pad, we hebben vertrouwen, we hebben elkaar als sangha, dus we hoeven ons niet langer zorgen te maken. Zoals de jonge broeder Phap Dai zei: “We weten dat we ons, naast onze beoefening, over niets anders zorgen moeten maken. We beloven om beter



te beoefenen, zodat we onze Leraren en Voorouders niet ontgoochelen.” Wanneer ik jullie zulke dingen hoor zeggen, weet ik dat ik vertrouwen in jullie heb.

Je Bat Nha Thay (zoals sommigen mij genoemd hebben!)

Nhất Hạnh



<https://www.aandacht.net/>

info@aandacht.net